

Párbeszéd a telefonrombolásról

„A megcsönkített telefonok mögött lázadó szellem lappang” — mondta vagány ismerősöm. „Kik lázadnak?” — érdeklődtem. — „Hát a telefontalanok.”

A legrosszabb pillanatban ért ez a közlés. Éppen telefonálni akartam a Rákóczi-úton, de csak nyomorék huzalokra leltem, tehetetlenül fityegő csuklóidegekre és erekre, melyekről levágták a kezét, vagy olyan roncsokra, amelyekről rendszeretőbb lázadók még a zsinórt is tőből letépték. Láttam összezúzott készülékeket, telefonkönyvek megtaposott hulláit, és találkoztam ükanyai süketségű hallgatókkal, rejtelmes célzatú zörej-kompozíciókkal is.

„Talán inkább a telefontulajdonosok lázadnak” — véltem jámborul. „Kiváltságaikat féltik a nyilvános telefonhálózat plebejus rendszerétől.” — Ismerősöm rámbámult: „Nem rossz. Csak hogy akinek már telefonja van, az nem húz ujjat a Postával. Az már nemcsak láncait vesztheti el, hanem a telefonját is.”

„Tehát fenntartod, hogy a telefontalanok lázadnak?” — Bólintott. — „És kik ellen?” — flrtattam tovább. „Talán csak nem hiszik azt, hogy a Váci utcai kisiparosok, a nőgyógyászok, a miniszterhelyettesek, továbbá telefonhálózatunk felelős vezetői a Rákóczi útra szoktak gördülni kocsijukon, ha telefonálni akarnak?” — „Túl ésszerűen okoskodsz” — mondta. „A telefontalanok telefantalanságuk ellen lázadnak.”

„A telefontalanok a telefontalanok ellen lázadnak” — feleltem. „Ők persze nem tudják ezt, ők homályosan azt érzik, hogy jogos dühüknek adnak kis kockázattal kifejezést. De csak tanácsalanságukat, elveszetségüket fogalmazzák meg, olyan energiák alaktalan gomolygásáról adnak hírt, amelyeknek mindegy, milyen tett körül csapódnak le.”

„Büszke vagy, hogy ezt kisütötted?” — kérdezte ismerősöm. „Szerintem jó, ha a dühök, akár-hogyan is, hírt adnak magukról.”

„Ugyan. Nincs lesújtóbb, mint az olyan lázadás látványa, mely sem önmaga célját, sem következményeit, de még ellenfeleinek szociális hovatartozását sem mérlegeli.”

„Kisokos vagy” — mondta ismerősöm. „Reménytelen eset vagy” — és szánakozva végigmért. Keményen visszanéztem rá. Domborodó zsebéből egy huzal csücske lógott ki.

„Mi az, mit bámulsz? Ott az a fülke még jó. Abban még telefonálhatsz.”

Ritka párbeszéd volt ez: happy endes. Bementem a fülkébe. Telefonáltam.

EÖRSI ISTVÁN

HELYREIGAZÍTÁS

A júniusi számban közreadott „Mit tanuljunk a régiektől” című közleményünkben ismertett könyvek az Európa kiadónál jelentek meg.